

Blíží se volby do výboru ČSKB

M. Bunešová

Otázky.

„Brzy tolerance dosáhne takové úrovně, že inteligentním lidem bude zakázáno přemýšlet, aby neurazili hlupáky.“

Takovéto „zprávy a zprávičky“, se přeposílají po sociálních sítích. Ruku na srdce – je nutné zakazovat přemýšlení? Není to již nadbytečné? Podívejme se na náš odborný časopis – jak dlouho se odborná společnost trápí s nedostatkem autorů ochotných publikovat (vždyť je to bez odměny). Koukněme na webové stránky ČSKB, kde se jeví být největším úspěchem to, že jsou v provozu. Obsah, po údajné aktualizaci, stále marný. Původní informace se ztratily, prolinky jsou nefunkční. Je to covidem? Stále oblíbená omluva – máme mnoho práce, covid nás zavalil, zastavil, nestíhám aktualizovat, nestihl jsem audity společnosti - pomóc. Ale ano, provádět placené analýzy antigenních testů či PCR důkazů přítomnosti Covid_19 na požádání, na počkání, lhostejno jaké kvality, to zvládáme. Hledět na kvalitu odváděné práce? Proč – vždyť se jedná o pouhý administrativní krok. Pokud jsme přijali hlášku člena výboru odborné společnosti „je jejich efekt na kvalitu práce laboratoře negativní“ (myšleno audity) za fakt, místo abychom dohlédly na skutečnou kvalitu odváděné laboratorní práce, která má být ku prospěchu pacienta – pak vskutku postrádá smyslu činnost vzdělaných, a mnohdy velmi kvalitně vzdělaných lidí v klinické biochemii.

Je to nutné?

Nemusíme hledět do daleké budoucnosti, abychom kroutili hlavou nad tím, kam spějeme. Postací ohlédnutí na předcházející 1 – 2 roky.

Opravdu chceme rezignovat? „Boomer“ (Generace Baby boomers) jsou směšná a navazující generace „sněhových vloček“ nenaznačuje, že by měla v plánu evropský standard laboratorní medicíny alespoň udržet, když ne rozvinout. Vzdělávání se rozpadá a pohodlně funguje na principu „nepodkročitelného minima“, evropskému standardu laboratorní medicíny se systematicky vyhýbá a možná o něm ani neví. A pokud se již zájem projeví, nedaří se rozhybat a vyprovokovat úředníky ke změně. Laboratoří, na jednoho obyvatele v ČR, je doložitelně nadbytek, a stále jsou výkony zdravotními pojišťovnami propláceny. Takže proč „to řešit“? Sleduje někdo postpostanalytickou fázi laboratorního vyšetření? Umějí lékaři využít našich dat ku prospěchu pacienta? Mají od nás k tomu podklady? Respektují nás dostatečně? Pokud ne, vadí nám to vůbec? Opravdu chceme klesnout na vykonavatele slušně placených služeb? Uděláme s tím něco? A chceme? Nebo se laboratoře potopí ještě hlouběji, než jsou?

Literatura, alespoň ta dobrá, odedávna reflektovala co se děje kolem nás. Michel Houellebecq, v románu Podvolení, má pro nás možnost řešení v souladu se soudobými trendy. Je už v názvu toho otrěsného, ale nepříjemně pravdivého díla.

Odpovězme si v současné situaci na zásadní otázku. Rezignujeme s předsvědčením, že s tím NECHCEME nebo NEMŮŽEME nic dělat? Laboratorní pracovník se s tím těžko ztotožňuje – ta možnost je moc přitažlivá, snadná, silná. Na straně druhé - rezignace nemusí být jediné možné. Rezignace je velmi nebezpečná. Rezignace, podvolení jsou v zásadním rozporu s rozumem, inteligencí a evolucí lidstva.